

Jubileji

PRIM. DR. BORIS CIBIC OSEMDESETLETNIK

Jurij Dobovišek

Hitro mineva čas. Ko sem leta 1967 kot nadebudni stažist prestopil prag internega oddelka tedaj samostojne Bolnišnice dr. Petra Držaja v Ljubljani, sem se prvič srečal z njim. Bil je strah in trepet počasnih v mislih in gibanju, tistih, ki se niso natančno izražali in predvsem vseh, ki nismo znali interne medicine. Odlikovala ga je jasna misel, veliko znanje patofiziologije in interne medicine ter širok pristop k bolniku. Imel je »nos« za pripravljajoče se zaplete. Nikoli ni odklonil bolnika. Imeli smo vtis, da se giblje po oddelku skoraj s svetlobno hitrostjo. Takratni predstojnik internega oddelka prim. dr. Sonc ga je rad imenoval kraška burja. Takšen je bil prim. dr. Boris Cibic, ko se je bližal petdesetim. Bil je že osivel, vitek, zdrav, vedno v gibanju. Pri vzpenjanju v 2. nadstropje oddelka, ki je bilo pod njegovim nadzorom, ni nikoli stopil na vsako stopnico. V bolnišnici si ga našel kadarkoli, tudi pozno zvečer. Neštetokrat smo ga mlajši in manj izkušeni zdravniki, ne samo specializanti, v dežurni službi klicali tudi ponoči in prosili za nasvet ali pomoč. Nikoli nam je ni odrekel. Od višjih medicinskih sester je zahteval zelo veliko znanja in natančno poznavanje bolnikov, skoraj toliko kot od specializantov. Tudi to je bil dr. Boris Cibic. Nehali smo se ga bati. Postali smo njegovi sodelavci in prijatelji.

Rojen je bil pred dobrimi 80 leti na Proseku nad Trstom, v času, ki je postajal vedno manj naklonjen Slovincem v Italiji. To je na svoji koži še kako izkusil v naslednjih 24 letih. Po maturi v Trstu leta 1940 se je vpisal na Medicinsko fakulteto v Padovi, vendar ni nikoli zares začel študirati, ker so ga Italijani zaprli in potem vtaknili v vojsko. Po kapitulaciji Italije je prišel v nemške kremplje. Nemci so ga do propada svojega rajha zaprli v ujetniško taborišče, kjer se je prvič srečal z medicino kot bolniški strežnik in nato kot bolnik. Komaj je ušel smrti zaradi tifusa. Po zavezniški zmagi v 2. svetovni vojni je doštudiral medicino v Ljubljani. Promoviral je leta 1949. Sledilo je »patofiziološko obdobje« dr. Borisa Cibica, ki je trajalo pet let. Delo v inštitutu, ki ga je ustanovil in vodil prof. dr. Andrej Župančič, kasnejši akademik, mu je dalo trdno podlago za kasnejšo specializacijo iz interne medicine, ki jo je začel z nastopom službe v tedanji Bolnišnici RSNZ, ki je bila v nekdanji nunski gospodinjski šoli na Vodnikovi cesti v Ljubljani. Tam je še danes bolnišnica, vendar zelo drugačna. Leta 1960 je postal specialist interne

medicine. Po ustanovitvi Bolnišnice dr. Petra Držaja leta 1963 je bil do njene priključitve Kliničnim bolnicam 1. 1. 1971 namestnik predstojnika internega oddelka. Bil je priča graditvi bolnišnice do njenega sedanjega izgleda. Zelo hitro po končani specializaciji se je usmeril v kardiologijo, takšno, kot je bila tedaj možna v splošni bolnišnici, vendar je stalno vzdrževal strokovne stike z Interno kliniko in bil vedno na tekočem z razvojem kardiologije. Izpopolnjeval se je v Hamburgu na kliniki Eppendorf. Leta 1969 je postal primarij. Po priključitvi Kliničnim bolnicam je bil prim. dr. Cibic namestnik direktorja Interne klinike II oz. kasneje Interne klinike BPD do leta 1983, ko je po odhodu prof. dr. Vargazona v pokoj postal direktor te klinike. Ves ta čas in še kasneje do upokojitve pri 70. letih je bil asistent na Katedri za interno medicino. Bolniki so ga oblegali ne samo, ko je bil aktiven, ampak tudi po upokojitvi, dokler je še delal v specialistični ambulanti Klinike za hipertenzijo. Ne morem mimo dejstva, da je bil prim. dr. Cibic skupaj z mnogo prezgodaj umrlim dr. Francem Trampušem avtor ideje o strokovni usmeritvi nerekmatološko usmerjenih zdravnikov na Interni kliniki BPD v arterijsko hipertenzijo. Delovanje v tej smeri se je začelo po letu 1975, dokler ni leta 1982 nastala Klinika za hipertenzijo, ki je obsegala natančno tisti del hiše, ki ga je vodil in usmerjal 20 let dr. Cibic. Prim. dr. Cibic je bil 10 let predsednik Internistične sekcije in 17 let predsednik Kardiološke sekcije Slovenskega zdravniškega društva. Je soustanovitelj Društva za srce, katerega podpredsednik je še danes. Je glavni organizator razstav o srcu v Sloveniji. Znane so njegove publikacije o visokem krvnem tlaku za laike, v katerih jih je z obilo humorja prepričeval o nevarnostih in zdravljenju te bolezni. Še vedno nastopa v različnih medijih z nasveti bolnikom s srčnožilnimi boleznimi. Prim. dr. Boris Cibic je pogosto med nami na kliniki. V Bolnišnici dr. Petra Držaja že vrsto let organizira in vodi tečaje iz interne medicine in delno tudi abdominalne kirurgije za specializante splošne medicine. Ni več kraška burja, vendar ga včasih še vidimo, kako pri vzpenjanju izpušča posamezne stopnice. Upam, da bo še dolgo med nami. Prim. dr. Borisa Cibica so ob 80-letnici počastili tudi na 1. kongresu internistov SZD.

Strokovna srečanja

MEDNARODNO SREČANJE EVROPSKE ONKOLOŠKE ŠOLE O RAKU DEBELEGA ČREVEŠA IN DANKE

ESO (European School of Oncology) Colorectal
Cancer Meeting, London, March 8-9 2001

Janko Novak

Letos marca je bilo v Londonu organizirano dvodnevno srečanje, namenjeno kolorektalnemu karcinomu. Pod okriljem evropske onkološke šole je srečanje organiziral profesor J. M. A. Northover, kirurg konzultant v bolnišnici St. Mark's v Londonu. Vodi tudi oddelek za kolorektalni karcinom pri ICRI (Imperial Cancer Research Institute). Sestanek je bil v prostorih združenja kraljičinih zdravnikov (Royal College of Physicians), poleg Regent's Parka, kjer so pogoji za spremljanje predavanj in delo nadvse imenitni. Namen je bil predvsem poročanje o najnovejših dogajanjih pri zdravljenju kolorektalnega karcinoma.